

триарха ще се прѣдостави на духовенството на оная отъ странитѣ участници въ договора, отъ която нѣма да се избере императорѣтъ.

По изпълнение на тоя договоръ, на 27-и апр. 1204 една особена колегия (въ чийто съставъ влизали наравно венецианци и кръстоносци) избрала за императоръ графа Балдуина, надъ когото се извършило въ црквата Св. София миропомазание и коронясване по церемониала на Византийската империя; за патриархъ билъ избранъ исклучително отъ венецианското духовенство (въпрѣки възражението противъ тоя редъ отъ страна на папа Инокентия III) венецианецъ Тома Морозини. Раздѣлата на земитѣ (която не станжала изведижшѣ) докарала най-сетнѣ слѣдното разпрѣдѣление на византийскитѣ земи. Балдуинъ, освѣнъ една частъ отъ Цариградъ, добилъ една частъ отъ Тракия и о-ви Самотраки, Лесбосъ, Хиосъ, Самосъ и Косъ; Македония заедно съ Тесалия, съ столица Солунъ и съ името кралство добилъ единъ отъ най-виднитѣ участници въ похода и претендентъ на императорския прѣстолъ, Бонифаций Монфератски. Венецианцитѣ добили една частъ отъ Цариградъ, Критъ, Евбея, Ионическитѣ о-ви, голѣма частъ отъ Цикладскитѣ о-ви и нѣкои отъ Спорадскитѣ, една частъ отъ Тракия отъ Одринъ до брѣговетѣ на Мраморно море, и една частъ отъ приборѣжието на Ионическо и Адриатическо моря отъ Етолия до Дурацо. На останжалитѣ прѣводители на кръстоносцитѣ, въ качеството на васали, нѣкои на императора, други на солунския кралъ, който самъ минувалъ за васалъ на императора, били раздадени разни гра-

дове и области въ европейската частъ на империята и въ Мала-Азия; така се образували нѣколко херцогства, графства и др. въ Атина, Пловдивъ и други мѣста за французески рицаре. Нѣкои отъ тия земи се покорили отпослѣ, и кръстоносцитѣ само постепенно се утвърдили въ тѣхъ; а нѣкои гръцки князове, и на сушата и въ островитѣ, упазили, като васали на новосъздадената империя, независимостта си. Въ Мала-Азия възникнали двѣ сравнително крупни държави, Никейската и Трапизондската; въ Никея се утвърдилъ Теодоръ Ласкаръ (виж. *Ласкаръ*), зетѣтъ на императора Алексия III, който билъ избранъ за цариградски императоръ; а Трапизондъ станжалъ столица на потомството на императора Андроника Комнена; тамъ се утвърдилъ Алексий Комненъ, управителтъ на обл. Колхида, и единъ отъ неговитѣ прѣемници, Иоанъ Комненъ, дори и зель титлата императоръ. Въ Епиръ се утвърдилъ, като самостоятеленъ «деспотъ» Михаилъ Ангелъ Комненъ. На сѣв. отъ Латинската империя се намиралъ единъ страшенъ сѣсѣдъ въ лицето на българския царъ Калояна (виж. *Калоянъ*).

Въ врѣме на самото прѣзимане на Цариградъ отъ кръстоносцитѣ, въ сама Тракия още се държали самостоятелно бившитѣ императори Алексий Мурцуфлъ и Алексий Ангелъ. И двамата тия Алексиевци отетжлили прѣдъ Балдуиновия натискъ; нъ Балдуинъ дошелъ въ стълкновение съ Бонифация, поддържанъ отъ гръцитѣ [тѣ били разположени къмъ него, като мжжъ на императрица Ирина, вдовицата на императора Исаака Ангела, и отчовъ на сина му, Мануила].